

ירושלים, יז' בשבט התשמ"ג
31 בינואר 1983

הודעתה החשיה יצחק נבון עם התקרב גמר הקדנציה הראשו

לפי שתוחזיבתי, אינני מוסר לציבור את החלטתי עם התקרב גמר
קדנציה שלי בנשיאות.

א) אינני עומד לבקש את הכנסת לבוחר בי נשיא לתקופה כהונכה
 נוספת. תרגשתי היא כי התקורתו למצוות פקידתי, וספק
 גדול בעיני אם אוכל לקיים חמש שנים נוספות, אורחת רמה של
 פעילות ורעבנות הנדרשת בתפקיד זה.

ב) אינני מתכוון ואינני מתכוון להיכנס לחיים הפוליטיים.

ג) עם גמר הקדנציה, בדעתם לחלק את זמני בין כתיבה ובינו
 פעילות בתחוםים חברתיים-חינוכיים תקרובים ללבבי.

עד כאן החלק אופרטיבי.

עוד אשם בתפקידו חדשניים, וטרם הגיעה השעה לדברי-פרידה,
אבל מרגיש אני צורך כבר בשלב זה לומר כמה משפטים נוספים.

אני מודח לאל על שזכני בזכיה המוחדרה במיינה לשורת את העם
כגשלא-ישראל. אני אסיר תודה לחבר-חכנת שנתנו כי אמונם ובחירה ב'
למשרת רמה זו. הם נמכרו על חקואליציה והאורוזיציה גם יחד, ועובדת
זו הייתה לנגד עיני כל חיים.

רוכבו הגדול של העם בישראל נתן לי חסド רב, והשפיע עלי ועל
רעיתיו אופירתו ובנוי-ቤתי, חום-לבב, סבר-פנימ ועידוד. מקרוב לב אהוב,
אני רוצה לחברו רחשי תודה העמוקים לכל שכבות-הציבור על תמייתן בנו
לכל אורך הדרכך. חרות תודה זו תלותו אותנו כל עוד נשמה באפנו.

יחס-תגביבות וכבוד תדדי שררו בינו לבין ראש הממשלה, ועל כר
נתו לא תודתי. הוא תדין ביחס ליתר חברי-ממשלה.

וזאי שלא תῇתי יכול למלא תפקידו כהלה לולא רעיתו שעמדה
לי מני בעזה טובה, במחשבה ובמעשים, ולולא צוות-העובדים הנאמנים של
בית-ה班车 שעשו עמי במלואה באמונה ובמסירות.
כולם יעדנו על חברבתה.

לא קיבלתי החלטתי בלב קל ובחיפזון. ידוע לי כי אזרחים רבים
יצטערו על עודי זה. צר לי על כי גורם אני לחם אכזבת, אך אין בידי
לנחות אלא על פי הגיוני שלי ותחושתי שלי.

כל פרידה היא קשה ומגוון הנסיבות על אחת כמה וכמת.

אני נפרד מפקידו בעצב אך בלב שלם.